

sig til Kende i saa mange falske og daarlige Paaskud. Her kunde det med Rette lyde til Manden: „Magten under Ansvar!“ thi han har jo i sin Magt netop herved at arbejde paa Kvindens Frigørelse og derved paa sin egen Lykke.

Det næste Punkt, hun berørte, var et Barndomsminde fremkaldt ved at møde sit Bysbarn, Fru Gehejmeraadinde Buch, blandt Gæsterne. „Jeg var bleven opnævnt efter Justitsraadinde Bruun, Fru Buchs Mormoder, i Fredericia. Hun var god imod mig, gav mig Blomster og talte med mig om min Fremtid. Naar hendes Døtre vare blevne gifte, skulde jeg komme til hende. Hun vilde da oplære sin lille Navne i den Kunst, hun daglig selv udøvede — nemlig at spinde Hør paa en Rok med to Tene. Dette stod da for min barnlige Fantasi som et Mirakel, og at lære det, som noget, der vilde stille mig højt over mine Lige. Jeg naaede dog aldrig saa langt. I mit 12. Aar døde hun, og jeg havde længe efter en Fornemmelse af — Degradation —, hvad var alt det andet, naar jeg ikke fik spinde paa en Rok med to Tene!

Siden skulde mit Livs mangfoldige Omskiftelser føre mig til Norge. Og her, i dette mit andet Hjem, fik jeg paa en Maade lært at spinde min Livsraad paa de to Tene. Og dog var der ingen Dobbeltthed i min Natur. Men Naturgrundens mærkelige Lighed mellem Jysk og Norsk lod dog Tankens Traade ofte løbe sammen, og jeg ved med Vished, at min dybe Sammensmeltning med Norge havde — med Sympati og alt! — sin væsenlige Grund i, at jeg var født i Jylland“. —

Lidt senere fremdrog Fru Thoresen et andet Minde — om Fru Collett, som da hun modtog Statspension, baade mundtlig og skriftlig havde bedt Fru Thoresen dele den med hende. „Vi ere jo begge Dovrekongens Døtre, som i en Baad ere drevne ud paa den vilde Strøm, bort fra vort Land“; — men nu havde Fru Collett fundet Land og vilde, at Fru Thoresen skulde have godt af det ogsaa. „Men det kunde jeg dog ikke“.

Bestyrelsen havde haft den gode Ide at indbyde alle de Medlemmer, til hvem der ikke kunde skaffes Plads ved Middagen, til Kaffen, som indtoges i den nærliggende Pavillon. Denne var smukt dekoreret med Flag og Grønt, mens Bordet, hvor Vinen og Kaffen stod rede, var smykket med talrige Kobberkar af alle Former og alle fyldte med Foraarets Blomster, Valmuer, Iris, Siren, Margueriter osv. Efter at flere Sange, blandt andre en af Frk. Baadsgaard, vare sungne, holdt Frk. Vedel en særdeles stemningsfuld Tale til Fru Thoresen, hvorefter hver enkelt hilste paa hende, som takkede med at oplæse et i Dagens Anledning forfattet Digt. Fru Johanne Meyer talte paa de nyankomnes Vegne og endelig afsluttede Frk. Alberti den smukke Fest med atter at takke Fru Thoresen for hvad hun havde været for de danske Kvinder, og da igen særlig for kvindelig Læseforening; hendes Bøger, som fra